
ГЛАВА II

По пладне

стихотворения · 2002-2011

Емилия Очкова-Димитрова

Мирис на тъжили
триста хиляди лета.
Дъх на съхранена болка -
застояла пустота.
Низ от перли оскърбени,
разтопени – вино от вина.
Скришници подразнени
от светлина -
повеи от хладина.
Мирис на тъжили
триста хиляди лета.

Слаб гласец,
угар от печал,
няма да погледне
себе си в очите.
То е жал
над планините,
из реките –
тътен отшумял.
Няма да се върне,
да намери онемял
на надеждата следите.
То е пропаст.
Полетял...
Всред тъга
из равнините.

След време . . . дъжд.
След време . . . тишина.
Отива си това,
което се изплъзва.
Капчуци без вина –
прозрачни огърлици
на наниз – невинно
изтичат, векове.
В красивите градини
на топлите страни
мечти гнезда са свили
край извори – лъчи.
Надежди белокрили
се реят монотонно.
Попива хоризонтът
на пориви дъха.

И пламва в утринта
от арфа звук – слова.
В очите на нощта
поглежда светлина.
По улеи на деня,
забързват се капчуци.
След време . . . съноден.
След време . . . сън без звуци.

Понесе със себе си
очите, ушите, носа
и устата, ръцете.
Понесе незнайно накъде.
Тежеше, ужасно тежеше
ведрото от време,
но как да се спре?
През дъх,
из миражи – застинал
в поток от вървящи.
Из – бяг . . .
Из – вик . . .
Пожела - да не види,
 да не чуе,
 да не сети . . .
Отне и мига на въздъхнати мисли,
изнесе от себе си образа,
без звук затанцува . . .
 На . . . нейде. . .

Случайно притаени
зад време и дантелено бельо,
усмивките ме срещат
откъснати и заслепени . . .
След трепване на клепки,
събудено око улавя от света,
светлинно зарево.
Надеждите люлеят вкусен плод,
на пролетта ластарите се люшват,
улавям шум - задъхано листо,
животът ми отново ме прегръща.

Навред: дъх-спомен
от живи цветове
за миналите аромати
. . . векове,
всред шум на приливи
и градове,
дъх-спомен
в каменно лице.
Навред:
лъчи из отражения на сенки,
мамени от топлина.
И пяната от мисли крехки
се гали в пясък-пустота.
Разчупват се зениците,
поемат дъх от спомен-самота.
Въздъхват и изливат,
замъглени,
отминалите аромати
в тишина.

Твърде тиха е нощта,
та да чуеш
как се списва
на платно от непокорни нишки,
от прикрили се въздишки,
твоята „непредвидена“ съдба.
Твърде топла е нощта,
да усетиш
как прелистват
непробудили се мисли,
от изтръпнали слова,
твоите „неродени“ сетива.
Твърде сляпа е нощта,
та да видиш
как въздишат
на отпуснатите длани
засънили страховете.
Твърде твоя е нощта,
та да можеш
да надникнеш
зад завеса светлина,
в ненастъпващото утро.

Сън зад завесите,
сам сред терасите
на висящи градини,
залутан...
спокоен...
нетленен...
Сън зад съня,
през витраж в катедралата
на златистите нишки прахта.
Упокойни са шепоти
в тишината разлетяли,
засънили криле на нощта.
В приглушените разкази
на застинали трепети
свят сънуван,
сънува Света.

* * * Spatium

/Промеждутък/

Дете съм на залутан сън,
баща на мисли непонятни,
а волният стремеж навън
е плод от нимфа „Необятна“.

Шега Съдбата си скрои
над люлката ми в нощ мъглива,
орисницата заблуди, ленива
забрави дните ми да преброи.
Смъртта не ще да ме намери,
отвърна взора си навеки
и тоз най-чуден дар за всеки
(безсмъртие) прокоба е за мен.
Напразно хвърлям мрежите си
в Ахеронт – ленивата река от плач излята –
и старият, познат Харон с почуда
ме отправя на Земята.
Пребродих вси вселения познати.
Залюбих вси девици непознати.

Посрещнах всеки що изпратих.

Простих . . .

Приех . . .

И се оставих . . .

В ръката си държа часовник,
отдавна спрял за употреба.
Поклащам се на стол – вековник.
Не мисля,

не умирам,

не живея.

Отминат миг
Чие презрение ще те смути,
отминат миг
на чакани, жадувани милувки?
Чия ли слепота ще те рани
с негодувание – събуден сън?
С копнежи без преструвки
отминат миг на блудни ранини.
Оставени сами, родени тръпки,
затихващи в кънтящи празнини.
На прах разпръснати вселени
във хаоса ще се разтворят
и поривите сънни, извехтели
на думи – пръст ще се престорят.

Разказ за аромата от върха на пръстите
и ръкавицата, която ги напусна.
Пленена, ръкавицата отсъства –
придатък към една ръка.
Надеждата ѝ — празна, петопръста,
се ражда в допир до плътта.
Небрежност, стил от аромат,
разказват за стаилите се ласки.
Студена,
ръкавицата
сама,
по пръстите му
се изплъзва.

Промени се дъждът,
не вали,
както някога.
Тази сутрин
посрещнах света
някак друг,
някак чужд
/на дъжда и на вятъра/,
някак глух
за шума от слова.
Другостта на света
не повика душата ми,
не събуди стаили се сетива.
Промени се дъжда.
Не очаквам
дъгата му.
Във въздишката
спи тишина.

Кукувиче ято

Улиците бягаха, небрежно скрити от вниманието му — тези скитници край едно и също, изтривалки на краката му. Облещилите се прозорци — „огледала“ на сенки — завиждаха на витрините с мнимо съдържание.

И в тази неуютна отчужденост едно ято от мисли свиваше гнездо в съзнанието му; смяташе задълго да се настани там. ОБРАЗЪТ —

не отвън, не из душата му — „образът“ на съмнението, долетял от самовъзникващата нищост, надянал познати маски, за да не бъде разпознат.

Кукувиче ято, което положи в съзнанието му яйцето си — набъбнало, разпукващо се съмнение. Вече нямаше улици, прозорци и витрини. Съмняваше се дали някога ги е имало. Отсъстваха спомени, погледът бягаше. Възможно ли беше да е някой друг? Засъни се и се събуди в съмнения. Дали е жив, бе толкова съмнително, колкото и дали бе мъртъв. Излюпено и наедряващо, кукувичето пиле изтласка от съзнанието му всичко, в което се съмняваше, за да остане само То — съмнението.

Кой се съмнява?

Неустановен, безличен, се залута нанякъде...

В своето изчезване бе станал вещ следотърсач на себе си.

В миналото нямаше съмнения, настоящето не съществуваше; крачейки назад, се опита да надникне в бъдещето.

ВСУЕ...

Отпътувалата сянка на мнимото
Все седи сама
по ъгълчетата на отчаяние.
Все си търси оправдание
за паузите на пропадане.
И се рее есенно
в цветовете присънени –
любима на копнежа ни,
безбрежница безмълвна е.
Едва долавяме,
а нейни пленници,
в ръце поела ни,
с тъга люлее се.
И чакаме
по ъгълчетата на разкаяние.
И търсим си
за щастието оправдание.

За течението и дългите разстояния
Все по-самотна и сляпа,
реката и нейното дъно
се сляха.
И тихо е.
Тихо,
никой не чува
шума от водата.
Все по-големи
тръстики растяха.
Тихо е,
 зад тишината. . .

Забрава
Разтъжи се дървото
за своите листа разпилени.
Залюля се над снежните преспи.
Разтъжи се за сенките
в ниши заспали.
И за миг,
засмолените рани
забрави.

Наречени са всичките минути
и преброени всички часове,
оставени са празни вековете
за „не отмили се ръце“.
Край пътя дреме тишината
и парещата светлина
галъовно милва самотата
на вик затворен – капка от скала.

Търсиш тишината слята
с утринните разпилени.
Мислите по път събрани
не намерили предели.
В теб се втурва самотата
на оставените вчера,
неоткрити аромати,
безпределност отчуждена.
Търсиш разпилени криви
в белотата на прозрачни мисли.
И ще чакаш да прелистиш
следващите празни листи.

Прелиства Самотата вяло
на тишината крехките мечти.
Отварят се вратите в бяло
между безизразни стени.
Разменя дни на отстояние
от собственото ти страдание.
Отменя тихите копнежи.
Заравя слепите брътвежи.
Самата Тя е във безкрая,
докосва те и най-накрая,
самата Тя е бяла стая,
последната,
 безмълвна
 права...

Коя си,
тъга без плът,
без светлина зеници?
Къде мълчат,
на мислите ти
крехките ресници?
Пред нечий нозе,
у нечий ръце.
Сънуваш моите
страхове –
далечни векове.
Отнасяш моя свят.
Криле
и пак небе. . .
коя си?

Пътувам,
не пиша
за мен.
То е
другото
в мен.
То е
„себе си“,
дето се
хвърля отатък.
На тебе,
на нея,
на него
- миг стаен,
който гълъбите
разпиляват. . .

Отлежават мислите
в далечно плаване
с ветрове - протяжности,
с тишина - пропадане.
На брега на острова
е приседнал Споменът
със ръце преплетени
и очи притворени.
Силуетът леко е
прихванал сянката
и нашепва тихичко
съкровено тайната:
разнищват се посоките,
отплават зад усмивките,
в отчаяните препинателни
полюшват се въздишките
на времето.

Мнимият разказ
Заклучена
стряхата се размисли.
Закапчукаха
лист след листа.
Попрегледани
времемисли,
преслушаха нотописа.
Открехна се
вратата:
да присъства . . .
да отсъства . . .
да прелиства . . .
Дали да отиде
далече, далечна . . .
да забрави,
да се върне,
за него,
за тебе?
Да се върне
към тебе,
далече, далечна . . .
за него –
лист след лист,
лист след листа . . .

Мнимият разказ 2

Открехна се

вратата:

да присъства...,

да отсъства...,

да прелиства...

Закапчука

лист след лист.

Запряна стряха

се размисли.

Зареяните

времеисли

дочуха нотописа:

Дали, далече,

да отиде?

Дали, далечна,

да забрави...,

да се върне...,

за Него,

за Теб?

Да се върне

към Теб,

далече – далечна,

за Него,

лист след лист,

лист след лист...

1. 1

Превръща се
животът
в мрежа,
паякът е
уловен.

Съзнанието се
усъмнява,
бледнее
усетът
за „мен“.

Превръща се
реката
в пяна,
чезне
с утре,
с вдругиден.

От вчера
спира звездопадът,
пясъкът е раздвоен.

Превръща се
мигът в спомен,
вятърът е укротен.

Глухарчето се
лута босо
и полъх търси
да се разнесе...

1. 2

Превръща се
животът в мрежа
— паякът е уловен!

Умът се раздвоява,
бледнее усетът за „мен“!

Превръща се реката в пяна
и чезне
с утре,
с вдругиден.

От вчера спира звездопадът
- пясъкът е изравнен.

Превръща се мигът в спомен
и вятърът е укротен.

Глухарчето се лута босо,
то търси полъх,
да се
разнесе...

Затварям.
Вятърът отвън скучае.
Постилам.
Мракът е претръпнал,
той не хае.
Сънувам.
Неговата – моя стая.
Залитам с мислите си –
път в безкрая.
От тишината
не остана спомен.
От миналото
кратък помен.
Затварям.
Завръщам се
по-бледа
и от сянка своя
в безпътното поле -
в душата моя.

Ще съмне,
спотаени светове
ще хукнат
по безкрайни булевалди,
зад ударите в твоето
сърце ще тръпнат
съкровени тайни.

Ще съмне
и в неловка тишина,
ще се обърнеш,
ще посрещнеш сам лика
на непозната сянка.
В няколкото стъпки самота,
ще скриеш
плахите надежди –
тънки сламки.

Ще съмне
приласкало времето
на твоето внимание.
В един сподавен вик
ще се роди
усмивката
на новото желание.

Огледа се в очите слепи
на езерната тишина.
В преддверие
с празни силуети,
дъхът ѝ носеше следа
от вик на паднала роса.

Потъна
в себе си,
понесла
безкрайната си
тишина.

* * *

Нямаше как
да се случи,
нещо умиращо?
В утробата
на миражно съществуване,
роди се, ала загиващо,
не можа да разсее
вроденото замиращо.
И отнесе със себе си
къс живот,
част от минало.

28.11.05

Спомен

В безмълвието натежало,
на прага на отминат път,
присъства скромното ти тяло...
(далече ангелите спят)!!!

С унеслото се време
в безкраен летен ден,
долавяш затаил се спомен
на длан протегната към мен.

Като събудено небе
над притъмнели светове,
очите ти поемат светлината.

И се завърта кръговратът...
(далече ангелите спят)

ДАЛИ?

Събудени очи
целуват облаците натежали.
Дали, дали ще завали,
та ситен дъжд да ги погали?

Разперени ръце
политат ниско над тревата.
Дали, дали ще заболи
от удара им със земята?

* * *

Край пътя
вървяха:

обувките – празни
и следваше ги,
дрехата – празна,
и носеше се
шапката – празна.

- А зад тях?

Зад тях,
усмихва се
голата сянка...

Душата ми е стара,
трудно помни,
това, което
иска да ми каже.

Дордето се опомни
и повярва,
че тишината може
нещо да ѝ спомни.

Залута се,
а после уморена
приседна
с мислите ми
да поспори.

Но бедната
бе съкрушена,
забравила е
да говори...

Разлята палитра – чувства,
зад нея ръце – нетърпеливи пръсти,
зад тях лице – странни мисли.

И едно сърце,
едно,
„ми липсваш“

Тя търси своите пътища
и отброява крачките си в самота.
Долавя шепота на мислите
и бяга, скрила порива си в нощта.
Свечерили се копнежи,
затаили се мечти,
неизказани куплети
всички ще ги приюти.
Тя отнася времето си в шепи
и не мисли да заспи.
Сънищата са далече,
тя с дъха ти се сроди.

Не се притуря към сърцето ѝ умора,
която да спре на мъката дъха.
Не се пресищат на сълзите ѝ душите,
които се спущат, парят, пепелят.

.....

На тихите им склонове прилягат
пътеки бели, ласкаво небе.
На дъното на езеро сковано
копнеж сънува цъфнало поле.
Унесен лист се рее над тъгата
принесени са всички плодове.
На люлката от „приказна позлата“
полюшват се самотни стихове.

Нощем се скита дъхът ѝ.
Нощем се лута умът ѝ.
Дири се погледът скришом
в сенките бегли на дните.
Нощем се песните чуват:
на закъснели копнежи.
Нощем се дните разплитат –
от пръсти на диви сирени.
Милно се жалят звездите.
Тихо прибират снагите –
тайните, леко прикрили
в своите тела лекокрили.

.....

Нощем се носят кроени
черни коруби, стаени,
в тях – страховете натежали,
в тях – празнота из печали.
Нощем се скита дъхът ѝ...

Събужда се: „навън вали“
А капките по-бистри от сълзи,
ромолят...
Дъхът им е трепереща позлата:
мечти-огледала на падащ цвят.

Наченато е „водното“ хоро.
Играят самодивите – листа.
Свирукат блатни духове в хор
И лъха благодатна тишина.

Говори си: „навън вали“
Римува някак си речта.
Тиретата са блеснали ками,
а точките
точки..... п у с т о т а